

ה"ת 35840/08/17 - אחמד אבו נאג'י, רמזי אבו נאג'י, רביע עבד אלחי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ה"ת 35840-08-17 עבד אלחי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת נאוה בכור
המבקשים בה"ת 35480-08-17	1. אחמד אבו נאג'י
המבקש בה"ת 35840-08-17	2. רמזי אבו נאג'י
	3. רביע עבד אלחי
משיבה	נגד מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי שתי בקשות לשחרור תפוסים השייכים למבקשים, הנדונות במאוחד.

2. כנגד המבקשים 1 ו-3 הוגש כתב אישום בת"פ 63694-03-17 (להלן: "התיק העיקרי"), המייחס להם ביחד עם שניים נוספים, עבירות קשירת קשר, קבלת דבר המרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא (שתי עבירות), ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא חדא (שלוש עבירות), זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות בצוותא חדא (ריבוי עבירות), התחזות לאחר בצוותא חדא (ריבוי עבירות), עשיית שימוש במידע כוזב באמצעות המחשב (ריבוי עבירות), הלבנת הון בצוותא חדא, ניסיון להלבנת הון בצוותא חדא (שתי עבירות); וסחיטה באיומים (ריבוי עבירות).

ביום **29.3.17**, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה אף בקשה למעצרו עד לתום ההליכים במ"ת 63719-03-17 (להלן: "הליך המעצר").

ביום **10.5.17** הורה בימ"ש זה (כב' הש' אברהם יעקב) בהליך המעצר על שחרורם של המבקשים 1 ו-3 למעצר בית.

לעת הזאת נקבע הדיון בתיק העיקרי לתחילת שמיעת הוכחות ליום **29.1.18**.

3. מטעמי המבקשים 1 ו-2 עולה כי מבוקש שחרורם של שני רכבים שנתפסו מסוג **מזראטי** בבעלות מבקש 2, אביו של מבקש 1, **וחשבון בבנק מרכנתיל בבעלות "דילוקס לבניה והשקעות"**, שהינה בבעלות מבקש 1.

במסגרת החקירה שהתנהלה כנגד המבקש 1, נגדו הוגש כתב האישום ביחד עם מבקש 3, נתפסו לצרכי "הקפאה" בין היתר התפוסים שלעיל.

תפיסת הרכוש במסגרת הליך המעצר נעשה מכוח סעיפים 21-23 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "חוק איסור הלבנת הון") כפי שאף עולה מבקשת המשיבה לצו זמני ברכוש.

בנסיבות אלה, לא קיבל לידי מבקש 1 כל תמורה ממעשי העבירה הנטענים ולא הפיק מהם כל רווח לפי המפורט בכתב האישום:

-בפרשה של "**החברה הכוניתית**" טוענת המשיבה לקבלת דבר במרמה, אולם מסעיף 13 לכתב האישום עולה כי הכספים כלל לא הגיעו לחשבון הבנק בשל טעות במספר החשבון והם הוחזרו לחברה הכוניתית. כך, שלא התקבלו בפועל כספים לחשבון הבנק ולכיסו של המבקש 1.

-בפרשה של "**החברה הסעודית**" לא הועברו כספים כעולה מסעיף 29 לכתב האישום אלא דובר בניסיון לבצע עבירה של קבלת דבר במרמה ועל כן ממילא לא התקבל דבר לכיסו של מבקש 1

-בפרשת "**החברה ההודית**" הועבר כסף לחשבון הבנק אולם בהתאם לסעיף 50 לכתב האישום הכסף לא הגיע לידי מבקש 1. אין מחלוקת והדבר עולה מחומר החקירה כי הכסף התקבל לחשבון שנמסר לעד המדינה על ידי ה-FBI ונתפס ע"י האחרון, וכספים אלו הושבו המשך לחברה ההודית.

לאור האמור, לא קיים "שוויון" עבירה שהמשיבה יכולה לבקש הקפאה בגינו לפי חוק איסור הלבנת הון.

אף את החלופה לפיה מדובר ברכוש שהושג כשכר עבירה או תוצאה מביצועה או שיועד לביצוע עבירה- אין ביכולתה להראות. בנוסף, חשבון הבנק או הרכבים אינם בגדר רכוש שנעברה בו עבירה או רכוש ששימש לביצוע עבירה או אפשר את ביצועה או שיועד לכך.

על כן אין הצדקה להקפאת נכסי המבקש 1, לא כל שכן- של מבקש 2 שהינו אביו.

תכלית החילוט, לדברי ההסבר לתיקון 3 לפקודת הסמים המסוכנים הייתה להגיע לרכוש שנולד לעבריין כתוצאה מהעבירות ונטמע כבר בתוך הרכוש המולבן, ובגלל שלא ניתן לאתר את רכושו של העבריין, מאחר והטמיעו במערכת, אחרי שהוכח שנוצר רכוש אסור כתוצאה מהעבירות, אז החוק אישר בצעד חריג ביותר, בעבירות מסוימות, לתפוס רכוש בשווי של הרכוש האסור שנוצר, היינו- פירות העבירה.

בענייננו- לא הייתה הטמעה של הרכוש האסור במערכת הלגיטימית.

בנוסף, ברע"פ 4005/11 אמה חיטרוב נגד מדינת ישראל (פורסם בנוב, מיום 14.6.11)- נאמר באמירת אגב, ולא כהלכה מחייבת, לעניין אפשרות חילוט בעבירות ניסיון. כמו כן דובר שם באיסור כניסה לישראל ולא בעבירות לפי איסור הלבנת הון.

רכב המזראטי -נתפס במהלך חיפוש בביתו של מבקש 1, שבבעלות מבקש 2, ביום 1.3.17, משועבד לבנק עמוד 2

בסכום בלתי מוגבל, ומחירו לפי מחירון לוי יצחק עומד על סך של 574,800 ₪, כשמחירו עתיד לרדת באופן משמעותי ויש להעריך שלא יעלה על 350,380 ₪ בעת המכירה.

רכב זה היה בשימוש של מבקש 1 אולם אינו בבעלותו, ולא נרכש מכספו.

מבקש 2 אינו נאשם בתיק העיקרי וממילא אין תפיסתו עומדת בתנאי סעיף 21(ג) לחוק איסור הלבנת הון לפיו אם לא נמצא רכוש של הנידון למימוש צו חילוט במלואו- רשאי בימ"ש לצוות על מימוש הצו מתוך רכוש של אדם אחר שהנידון מימן את רכישתו, או שהעבירו לאותו אדם בלא תמורה.

מדובר על שאלת נטל הוכחה - הרכב רשום על שם אביו של מבקש 1 מבחינה קניינית, הרישום קובע כי הוא הבעלים, בעוד המשיבה לא חקרה מי מהמבקשים 1 ו-2 לעניין זה ולא העלתה כל טענה בנוגע לרישום זה.

הדבר היחיד הוא מזכר מאת שגיאה חן שנכתב ביום 29.3.17 ביום הגשת כתב האישום, חודש לאחר תפיסת הרכב, לפיו שוחח עם המבקש ואביו, והם אמרו לו כי הרכב בשימוש של המבקש 1.

הרכב שועבד על ידי אביו של המבקש על פי המסמכים של הבנק - לטובת חברה בבעלותו של המבקש 1. כלומר הבנק לא יכול היה לשעבד רכוש אלא אם כן הוא לא היה בבעלותו המלאה באופן מוכח של אביו של המבקש.

יש 2 תצהירים ויש את הרישום, כמו גם מחדל חקירה קשה מאוד שלאורך עשרות ימים לא חקרו וביררו את עניין הבעלות עם אביו של המבקש או עם המבקש עצמו. מחדל זה פוגע ביכולת לטעון שהרכוש הזה שייך למבקש.

אין שמץ של ראיה שהמבקש קשור לרכישת הרכב.

יש ראיה חד משמעית שאביו של המבקש רכש את הרכב בעצמו מהנכד שלו, שקנה את הרכב.

הבנק מחזיק בשעבוד על גובה הרבה יותר משווי הרכב - 2.8 מיליון.

נספח ב' למסמכי השעבוד - הסכם משכון בין מבקש 2 לבין הבנק, רשום כי השעבוד הוא ללא הגבלה בסכום, שעבוד שנרשם ברשם המשכונות בסכום שאינו מוגבל.

בנוסף, אין מקום להפלות בין שני המבקשים.

את הרכב של מבקש 3 שחררו בערבות צד ג' ותנאים שאין בהם הפקדה, ויש ראיות חזקות יותר שהרכב בבעלותו של מבקש 2.

חשבון הבנק - נתפס מכוח צו 61219-02-17 מיום 28.2.17 הינו בבעלות "חברת דילוקס השקעות" שהינה בבעלות מבקש 1 אולם מהווה אישיות משפטית נפרדת. המשיבה הורתה ביום 22.5.17 על שחרור ההלוואות בחשבון זה אך הותירה את העו"ש והחסכונות התפוסים וכיום ישנה יתרה של עשרות אלפים בודדים של שקלים

בחשבון כשהחברה אינה יכולה לעשות שימוש בחשבון לצורך פעילותה העסקית.

על פי מידע שהתקבל עומדת היתרה בו ע"ס 249,418 ₪ אולם מידי חודש מבוצע פירעון הלוואה ע"ס 29,563 ₪ כשסך כל ההלוואות בחשבון עומד על כ-2.49 מיליון ₪.

לאור תפיסת החשבון החברה אף אינה יכולה לעמוד בתשלום מיסי עירייה, וזו- הטילה עיקול על החשבון.

ב"ש (י-ם) 6932/06 נורדן נפט (1998) בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 9.11.06)-בבימ"ש מחוזי בירושלים הוחלט להפשיר חלק מהכספים שהוקפאו מחשש לתוצאות בלתי הפכיות שנגעו שם לקושי במימון ההליכים המשפטיים.

בנוסף, מצטרפים לטענות מבקש 3 בכל הנוגע להפרת חובתה של המשיבה לפרט בכתב האישום את הנכסים שחילוטם מתבקש והגשת בקשה בנדון כחצי שנה לאחר מועד כתב האישום אינה מראה פגם זה.

4. מטעוני מבקש 3 עולה כי טרם הגשת כתב האישום בתיק העיקרי, הוגשה בקשה לבימ"ש השלום בראשון לציון במסגרת צ"א 61209-02-17, ע"י המשיבה **להקפאת חשבונות המבקש 3** וכן נתפסו נכסיו ובכלל זה- **תיקים, מחשבים, שעון יד, טלפונים סלולאריים, שני רכבים מסוג מרצדס ומסוג סוזוקי ויטרה, כסף מזומן ע"ס 54,500 ₪ וכן 1000 אירו, מפתחות, כרטיסי סים לטלפונים ניידים ועוד.**

בעקבות חלופת דואר אקלטרונני בין ב"כ המבקש 3 למשיבה התברר כי היא אינה מתכוונת להחזיר את התפוסים למבקש, וכן לא הגישה לבקשתו רשימת מרוכזת של התפוסים שברשותה, עם צווי התפיסה הרלוונטיים ומקום אחזקתם.

מעצר רכושו של אדם פוגעת בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, ופגיעה בזכות קניין אינה פחותה מהפגיעה בחירות האדם, ואף לגביה יש לבחון כי היא מידתית וחוקית.

מתוך ההנחה כי התפוסים תפוסים מכוח סעיף 21(ו) לחוק איסור הלבנת הון, הרי שבנסיבות אלה חרף הצהרת המשיבה בכתב האישום לפיה תוגש בקשה מפורטת לבימ"ש בהמשך באשר לפירוט הנכסים המבוקשים לחילוט- זו לא הוגשה אף לאחר חצי שנה מאז הגשת כתב האישום.

בכך, הפרה המשיבה את הוראות הסעיף הנ"ל, והותירה את בקשת החילוט-כללית וסתומה.

בהתאם לחוק איסור הלבנת הון יש שני תנאים חלופיים על מנת לחלט רכוש שנתפס על פי החוק ככל שנאשם הורשע במיוחס לו-

האחד: כי קיים קשר בין הרכוש לביצוע העבירות;

והשני- כי הרכוש הושג במישרין או בעקיפין כשכר לביצוע העבירה או כתוצאותיה.

חוק איסור הלבנת הון מרחיב כי ניתן לחלט רכוש אחר של הנאשם שאינו קשור במישרין בביצוע העבירה או מקיים קשר ספציפי לגביה אלא כאלטרנטיבה, ניתן לחלט את הרכוש האחר כחלופה לשווי הרכוש נשוא העבירה.

באשר **לתנאי הראשון** -הרי שלא נעברה כל עבירה ברכושו של המבקש 3 שנתפס ולא שימש בדרך כזו או אחרת לביצוע עבירה.

גם **התנאי השני** אינו מתקיים הואיל והדרישה שהרכוש "הושג" דורשת באופן דווקני כי מבצע העבירה ישיג רכוש מסוים כתוצאה או כשכר לביצוע העבירה, ורק כאשר הושג בפועל רכוש מעין זה אך לא אותר או נתפס- או אז ניתן יהיה להרחיב ולבקש חילוט של רכוש אחר בשווי הרכוש "שנעלם".

בנסיבות בהן כתב האישום כלל לא מצביע על "הישגה" של רכוש בפועל, וגם אם נכשל ניסיון להשיגו מטעמים שאינם קשורים בכוונת המבקש בעת הביצוע לכאורה- הרי שהתוצאה היא כי הרכוש לא הושג בסופו של דבר.

בכתב האישום אף אין חלוקה כלשהי בין הנאשמים באשר לסכומים המפורטים בעבירות ולא ניתן לייחס למבקש סכום ספציפי שעל בסיסו ניתן להותיר את הבקשה לחילוט בשווי כלשהו.

משאין שווי מוחשי ומדיד לעבירה בשכר או בתוצאה אזי נשמט הבסיס לחילוט "בשווי" ואין אפשרות נדידה לרכוש אחר.

יתרה מכך, החזקה בתפוס מכוח סעיפי הפסד"פ (מעצר וחיפוש) אף היא אינה רלוונטית דנן הואיל ומשלא ניתן צו כלשהו שאשר אליהם יש להורות על שחרורם המייד, וכן אין בחפצים התפוסים משום "ראיה".

כך, מתנהלת המשיבה עם התפוסים בחוסר סמכות.

חלקם של הנכסים, למשל הרכבים, נרכשו במסגרת הלוואות ומימון חיצוני המשועבד אליהן. כך שממילא בסופו של יום לא תצמח למשיבה כל תועלת מהחזקתם הואיל ונותני המימון לרכבים הינם נושים קודמים לכל הטוען לזכות אחרת, ובכלל זה המדינה בהליך דנן.

למותר לציין כי ערכם של הנכסים יורד מיום ליום והחזקתם מעמיסה עלויות נכבדות ומיותרות על הצדדים.

בכל הנוגע למחשבים של המבקש והכספים ששימוש לעסקיו הלגיטימיים- כמו גם תיקים ונכסים אחרים התפוסים ע"י המשיבה, אינם מהווים בדל ראיה בהליך פלילי ובוודאי ניתן היה להסתפק בהעתק מהם, צילום, או חלופה מידתית אחרת מאשר המשך חזקתם עד לסיום המשפט.

בכל הנוגע לרכבים הממומנים ע"י חברות מימון- נקבע בפסיקה פעמים רבות כי ניתן לשחררם בתנאים מסוימים כגון איסור דיספוזיציה וכדומה על מנת לאפשר חילוט בבוא היום ככל שהדבר יידרש.

בנוסף, המשיבה פעלה בניגוד להוראות פקודת הסמים, החלות מכוח סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, לפיו על רכוש שחולט לפי חוק זה יחולו סעיפים 36ג-י לפקודת הסמים.

סעיף 36 לפקודת הסמים קובע כי על כתב אישום או בקשה לחילוט להיות חתומה בידי פרקליט מחוז ולפרט את הרכוש שאת חילוטו מבקשים לתת צו זמני בלבד.

בנסיבות אלה המשיבה לא החתימה את פרקליטת המחוז על בקשה המפרטת את הרכוש שחילוטו מבוקש, ובימ"ש לא נתן עד היום כל "ז זמני" ועל כן- אין הבקשה כדין ולא יכולה להיות החלטה כדין.

מדובר בתפיסת נכסים שהיא בבחינת VOID בטלה מעיקרה, ועל כן יש להשיב לידי מבקש 3 את נכסיו.

גם בהנחה שהייתה מוגשת בקשה מסודרת בעניין - הרי שהיה על בימ"ש לתת הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את אפשרות מימוש החילוט באופן פוגעני פחות.

לאור כל האמור, יש להורות על שחרור כל התפוסים על אתר.

5. במעמד הדיון טען אף ב"כ מטעם חברת מימון ישיר מקבוצת ישיר 2006 בע"מ, הטוענת אף היא לזכות ברכב מסוג מרצדס התפוס שבבעלותו של מבקש 3.

לטענת החברה, החוב בהוצל"פ מסתכם למעלה מ- 154,000 ₪, כשמחיר המחירון המלא של הרכב הוא 156,000 ש"ח, באופן לפיו גם אם ימומש הרכב -לא תישאר יתרה.

הנושה המובטח הוא שרשאי למכור ולממש רכב משועבד.

בע"א 8044/13 ששון לוי נ' שיכון ובינוי נדל"ן השקעות בע"מ (פורסם בנבו, מיום 13.2.14) - קבע ביהמ"ש העליון כי נושה מובטח זכאי לקבוע מי יממש עבורו את הנכס המשועבד לטובתו ובמקרה דנן, בעיקר שלא תישאר יתרה.

המשיבה כתבה בתשובתה שלא יהיו הוצאות אם היא תמכור את הרכב -אולם הדרך הנכונה היא למסור את הרכב לכונס הנכסים שמתמחה במימוש כלי רכב, מממש כ- 90 כלי רכב בחודש וזו מיומנותו למכור ולהשיג תמורה הכי גבוהה שניתן עבור הנושה המובטח- ואם יישאר כסף- תקבל המדינה, כשבנסיבות אלה ספק אם תישאר יתרה.

סעיף 7 לחוק המשכון קובע במפורש כי המשכון משמש כערובה הן לריבית והן להוצאות. ברגע שנפתח תיק הוצל"פ ההוצאות חלק משטר משכון, שהחייב יישא גם בהוצאות מימוש שזה חלק משטר משכון ואין כל סיבה שהמדינה תממש אותו.

6. מטיעוני המשיבה עולה כי עם הגשת כתב האישום בבקשה למעצר תום ההליכים נכללה בקשת חילוט בכתב האישום שאמנם לא פורטה ולא הוגשה בנפרד באותו מועד.

עמוד 6

צווי התפיסה הוצאו בטרם הגשת כתב האישום והנכסים שנתפסו, נתפסו מכוח הפסד"פ, ועם הגשת בקשת החילוט החתומה בידי פרקליטת המחוז, כעבור מס' חודשים, עבר ההליך למסלול לפי סעיפים 21 ו-23 חוק איסור הלבנת הון ביחד עם סעיף 36(א) לפקודת הסמים, והנכסים עברו באופן טבעי למסלול זה.

על כן הטענה כי המשיבה לא מחזיקה בדין ברכוש היא טענה שיש לדחותה.

עבירות קבלת דבר במרמה והלבנת הון הינן עבירות שלצידן הליכים של חילוט רכוש הקשור בביצוען או בשווי רכוש הקשור בביצוען.

על מנת לבצע את הליך החילוט לפי סעיף 21 לחוק יש להבטיח קיומו של רכוש לחילוט באמצעות צו זמני.

חוק איסור הלבנת הון לא מתייחס לרווח בלבד, כפי שנקבע בע"פ 4980/07 אלון כהן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 4.11.10).

הסכומים התפוסים דנן הם אחוזים בודדים מסך העבירות שבוצעו על ידי המבקשים, ובסופו של יום ההחזקה בהם בשלב זה עד להליך הסופי, הינה מידתית, ככל שתהיה הרשעה, ועונה על האינטרס הציבורי.

במקרה של "**החברה ההודית**" הקורבן קיבל חזרה את כספו.

בע"א 8679/06 ולדימיר חביץ' ו-233 אח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 30.12.08) ובע"פ 2333/07 שלמה תענך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 12.7.10)-נקבע כי החזרת הרכוש לקורבן אינו שולל חילוט בשווי בסופו של יום. יש להתייחס להחזרת הכסף לחברה ההודית כדי החזרת כסף לקורבן ולא לטוען זכות.

לעניין מטרתו של חוק איסור הלבנת הון - בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון (פורסם בנבו, מיום 31.10.07) נקבע כי יש שתי תכליות לחוק איסור הלבנת הון - קניינית ועונשית.

לגבי הטענה כי הרכב משועבד לבנק כנגד חוב של החברה - הרי שלא "נפרמה" התעלומה כיצד נרכש הרכב.

אין מחלוקת שהחוב של מימון ישיר גובר על הזכות של המדינה. המחלוקת היחידה מי יממש.

מסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון עולה כי מדובר ברכוש שיועד לעבירה או שנעברה בו עבירה או הושג כשכר עבירה, וכתב האישום דנן מייחס למבקש 1 שלושה אירועים העוסקים בהונאות והלבנת הון :

הראשון - בסך של **780 אלף דולר**, כשמדובר בעבירה מוגמרת של קבלת דבר במרמה ועבירת ניסיון של הלבנת הון לגבי החברה הכווייתית;

השני - אירוע נגד החברה הסעודית בסך של 1.7 מיליון דולר כשמדובר בניסיון קבלת דבר במרמה וניסיון הלבנת הון;

ושלישי - כנגד החברה ההודית בסך של כ- 7 מיליון דולר מתוכם התקבל לחשבון פיקטיבי סך של 1.4 מיליון

דולר.

בנסיבות אלה, הכסף הופקד או יועד להיות מופקד בחשבון בנק הרשום ע"ש חברה פיקטיבית שסופק ע"י עד המדינה גלובוס- פעולת הלבנת הון.

אין חולק כי מהראיות לכאורה באירוע השלישי מדובר ברכוש בגובה של 1.4 מיליון דולר שנעברה בו עבירה, וכן רכוש שהתקבל כשכר עבירה לפי סעיף 21 לחוק הנ"ל.

אין מחלוקת כי יתרת 5.7 מיליון דולר והסכומים באירועים הראשון והשני הם רכוש שיועד לכך שתיעבר בו עבירה, ושיועד להיות שכר עבירה.

חוק איסור הלבנת הון דן במפורש וחד משמעי גם בעבירת ניסיון כשלא משנה אם העבריין נהנה מפירותיה אם לאו.

התוספת הראשונה לחוק אף מתייחסת לקשר לעבור את אחת העבירות, וגם כשעבירת המקור לא הושלמה אך תוצריה יועדו להיות מולבנים -שגם אז ניתן לחלט רכוש.

סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, נלמד כי כל דין החל על ביצוע עבירה-חל גם על ניסיון אלא אם נאמר אחרת בחיקוק.

ברע"פ חטירוב הנ"ל נקבע כי לצורך חילוט עבירות הנגזרות מהעבירה המושלמת כגון ניסיון - מהוות אף הן מעשה עבירה.

מדובר בחילוט לפי "שווי", מאחר והחוק אינו עוסק ברכוש עצמו אלא חולש על כל מסת הנכסים של הנאשם עד לשווי הרכוש המוכתם (ע"א 8679/06 חביץ), ובכלל זה לרכוש נקי וכשר אחר שנעשה בו שימוש לצורך הלבנת הון.

נוכח העובדה כי מדובר בעבירות בשווי של עשרות מילוני שקלים -הרי שהרכוש שנתפס הוא בעל שווי נמוך משמעותית, ויש הצדקה משפטית וציבורית להורות על המשך תפיסתו.

לגבי טענות מבקשים 1 ו-2- בכל הנוגע לתפיסת רכוש של מבקש 2, הרי שסעיף 21 (ב) לחוק מגדיר רכוש נדון ככל רכוש שנמצא בחזקתו בשליטתו או בחשבונו, אפילו אם רשום הרכוש על שמו של אחר.

בנסיבות אלה, אין חולק כי חברת דילוקס היא בבעלות מבקש 1 ובשליטתו, וגם אם ישנה הלוואה לחברה- הרי שלא כל הכספים נמצאים באותו חשבון ספציפי בבנק אלא ישנם חשבונות נוספים בהם קיימת תכנית חיטון ומהם ניתן להיפרע.

בכל הנוגע לרכב המזראטי, שהינו בבעלות מבקש 2, הרי שבמהלך החיפוש בביתו של מבקש 1 מסר המבקש כי הרכב שלו, ואף סייע בהעלאתו על הגרר המשטרתי.

עמוד 8

גם אביו (מבקש 2) מסר שהרכב רשום על שמו אך שייך למבקש 1, לפי מזכר של החוקר שגיא חן מיום 29.3.17).

לגבי טענות מבקש 3 - הרי שמדובר ברכבים וכספים שנתפסו ביום פרוץ החקירה הגלויה, בבעלותו, בחשבונות בנק ובקופות גמל.

תפוסים אלה נתפסו בהתאם לצו שיפוטי מיום 1.3.17 כשמאז לא עברו 6 חודשים בניגוד לנטען- נכון למועד הגשת הבקשה.

בקשת מבקש 3 הוגשה בזמן שהמשיבה המתינה לתשובת בא כוחו באם יעדיף להפקיד הפקדה כספית חלף החילוט, טרם הוגשה בקשת חילוט משלימה בו יפורטו הנכסים התפוסים.

לאור התנהלות זו, בקשה מפורטת של חילוט הוגשה, יחד עם בקשה לצו תפיסה זמני.

הליך דומה של הפקדה כספית בתמורה לשחרור נכסים התנהלו אף למול נאשמים אחרים בתיק העיקרי.

ככל שמדובר במחשבים, טלפונים ניידים, ומדיה מגנטית שמהם מופק חומר ראיתי, הרי אלו משמשים לצורך ניהול ההליך המשפטי נגד המבקשים ויתר הנאשמים.

למבקשים מיוחסות עבירות מרמה חמורות באמצעות שימוש במחשבים ומכשירים אלקטרוניים, ובהתייחס לתיק- התפוסים מסוכנים לכשעצמם.

דברים אלה מתחדדים נוכח החלטת בימ"ש בעניינם של המבקשים מיום **10.5.17** לפיה אסור שתהיה למבקש 3 כל גישה לאינטרנט לרבות אייפד, טלפון סלולרי חכם וכיו"ב.

ככל שיהיה הסכמות בין הצדדים בהתאם לסעיף 144 לחסד"פ, בנוגע לראיות מוסכמות, תוכל המשיבה לשוב ולבחון עמדה לגביהם.

ביחס לשאר התפוסים שלא היה בהם ערך ראיתי- הורתה המשיבה על שחרורם זה מכבר.

7. דין והחלטה

בפניי בקשה להחזיר לידיהם של המבקשים תפוסים שתפסה המשיבה במסגרת הליך המעצר בעניינם, לצורך אפשרות מימוש חילוטם בתיק העיקרי, ככל שיידרש.

האישומים הרלוונטיים לבקשה

עיון בכתב האישום המיוחס כנגד המבקשים 1 ו-3 - מעלה מסכת מסועפת ומתוחכמת המגבשת לכאורה עבירות של קבלת דבר במרמה ועבירות הלבנת הון בהיקף נרחב ובסכומים עצומים.

באירוע ראשון, המבקשים 1 ו-3 קשרו קשר יחד עם עד המדינה בתיק העיקרי המכונה גלובוס (להלן: "גלובוס") להוציא במרמה כספים מחברה שמקורה בכווית בסכום של 779,990 דולר.

בנסיבות אלה קיבלו המבקשים במרמה מהחברה כווייתית את הסך האמור והורו לנציגה להעביר את הסכום לחשבון בנק בוויירג'יניה בארה"ב, הרשום ע"ש חברה פיקטיבית שסופק ע"י גלובוס, אולם רק בשל טעות במספר החשבון- הכספים לא הופקדו בחשבון והם הוחזרו לחברה הכווייתית.

באירוע שני, קשרו המבקשים 1 ו-3 קשר ביחד עם גלובוס להוציא במרמה כספים מחברה לציוד לכיבוי אש שמקום מושבה **בערב הסעודית** בסכום של 1.72 מיליון דולר.

המבקשים פנו בחלופת מיילים הכוללת מצגים כוזבים אל נציג החברה על מנת לקבל ממנו במרמה את הסכום הנ"ל, והעבירו לו מספר חשבון בנק הרשום ע"ש חברה פיקטיבית לצורך ביצוע ההונאה והלבנת הכספים. בהמשך, ונוכח העדר הוספת חתימה של בעל החברה לאחת ההתכתבויות-נכשלה ההונאה, והכספים לא הועברו.

באירוע השלישי, קשרו מבקשים 1 ו-3 קשר ביחד עם גלובוס במטרה לקבל כספים מחברת **ביטוח הודית** שסניפה ממוקם בדובאי סכום של 7,135,200 דולר באמצעות מצג שווא לפיו הכספים מיועדים לצורך ביצוע עסקה סודית לרכישת מניות של חברה אחרת.

במהלך חלופת מיילים בין מבקשים 1 ו-3, בהיותם מתחזים לעורך הדין ולמנהל החברה ההודית, לבין מנהל סניף דובאי, קיבלו מבקשים 1 ו-3 מהסניף במרמה סך של 1.4 מיליון דולר שהועברו לחשבון בנק בוויינגטון בארה"ב שסופק מבעוד מועד ע"י גלובוס ורשום ע"ש חברה פיקטיבית.

בכך מיוחסת למבקשים בין היתר קשירת קשר, קבלת כספים במרמה, הלבנת הון וניסיונות לקבלת דבר במרמה ולהלבנת הון.

המסגרת הנורמטיבית

צו חילוט, הגם שפוגע בזכות קניינית של נאשם, הינו בעל תכלית הרתעתית-מניעתית וקניינית, שעניינה שלילת הרווח הכלכלי מן העברייני ומניעת תמריץ לביצוע העבירה, והוצאת רכוש שאינו שייך לו מידי שמקורו בעבירה (בש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף סיטבון** (פורסם בנבו, מיום 31.10.07) (להלן: "עניין סיטבון"); בש"פ 6686/99 **אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל**, נד (2) 464); ע"פ 2333/07 **שלמה תענך נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 12.7.10).

עם זאת לאור הפגיעה בקניין, קיים אף היבט עונשי לדידו של הנאשם, ועל כן יש לנהוג באמצעי זה במידתיות לאור חוקי היסוד ולאזנו למול האינטרס הציבורי (בש"פ 7715/97 **שושנה חג'ג' נ' מדינת ישראל**, נב (1) 14; עניין סיטבון עמ' 32 סעיף 35).

בענייננו- הצווים הזמניים ברכוש התבקשו ע"י המשיבה מכוח סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון שזו לשונו-

21. (א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 3 או 4, יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט, כי נוסף על כל עונש יחולט רכוש מתוך רכושו של הנידון בשווי של רכוש שהוא -
(1) רכוש שנעברה בו העבירה, וכן רכוש ששימש לביצוע העבירה, שאיפשר את ביצועה או שיועד לכך;
(2) רכוש שהושג, במישרין או בעקיפין, כשכר העבירה או כתוצאה מביצוע העבירה, או שיועד לכך.
(ב) לעניין סעיף זה, "רכושו של הנידון" - כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו.
(ג) לא נמצא רכוש של הנידון למימוש צו החילוט במלואו, רשאי בית המשפט לצוות על מימושו של הצו מתוך רכוש של אדם אחר, שהנידון מימן את רכישתו או שהעבירו לאותו אדם בלא תמורה; לא יצווה בית המשפט כאמור לגבי רכוש שמימן או שהעביר הנידון לאותו אדם לפני ביצוע העבירה שבשלה הורשע, ושלגביה ניתן צו החילוט.
....
(ו) בקשת תובע לחלט רכוש לפי סעיף זה, ופירוט הרכוש שאת חילוטו מבקשים, או שווי הרכוש שלגביו מבקשים צו חילוט, יצוינו בכתב האישום; נתגלה רכוש נוסף שאת חילוטו מבקשים, רשאי תובע לתקן את כתב האישום בכל שלב של ההליכים עד למתן גזר הדין"

וכן בהתאם לסעיף 136(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973 (להלן: "פקודת הסמים")-

136. (א) הוגש כתב אישום או הוגשה בקשה לחילוט אזרחי, רשאי בית המשפט, על פי בקשה חתומה בידי פרקליט מחוז המפרטת את הרכוש שאת חילוטו מבקשים, לתת צו זמני בדבר - מתן ערבויות מטעם הנאשם, או אדם אחר המחזיק ברכוש, צוי מניעה, צוי עיקול או הוראות בדבר צעדים אחרים שיבטיחו את האפשרות של מימוש החילוט..."

נסיבות כתב האישום המפורט לעיל מלמדנו כי אין חולק שמדובר לפחות בעבירה מושלמת אחת של הלבנת הון וקבלת דבר במרמה בכל הנוגע לאירוע הנוגע לחברה היהודית.

באירוע זה הואיל ודובר בהעברת כספים, שהושגו במרמה, לצורך הלבנתם- בשווי 1.4 מיליון דולר- הרי שמדובר ברכוש שבוצעה בו עבירה ונתקבל כשכר עבירה, ובכך וודאי מקיים את דרישות סעיף החוק הנ"ל.

יש לציין כי די בהיקף הסכום הנ"ל בלבד -כדי להצדיק תפיסתו של רכוש בשווי בו נתפס בעניינם של המבקשים.

זאת ועוד, חוק איסור הלבנת הון מציין במפורש בסעיף 20 לתוספת הראשונה כי הוא חל בעבירת קשירת קשר לעבור את כל אחת מהעבירות המפורטות בו, כך שאף זו עבירה מושלמת המיוחסת למבקשים.

יתרה מכך, אף בכל הנוגע לשתי עבירות הניסיון המיוחסות להם כאמור- חל חוק איסורהלבנת הון לענייננו.

כפי שקבעה הפסיקה בעניין זה, כמו גם המשיבה בטיעוניה, בסעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 קבע המחוקק מפורשות כי כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על ניסיון לבצעה, אלא אם נאמר אחרת בחיקוק במפורש או במשתמע.

בנוסף, ברע"פ 4005/11 אמה חיטרוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 14.6.11) נדרש בימ"ש העליון לסוגיית החילוט בעבירות ניסיון, וקבע כי זו תחול גם תחול-

"..ואולם, אף שסעיפי החוק מתייחסים רק לעבירות מושלמות, ואף שהוראת החילוט מתייחסת לעבירות "על חוק זה" בלבד, קבע בית משפט זה כי סמכות החילוט חלה גם במקרה של ניסיון לביצוע "עבירה על חוק זה או על תקנה לפיו":
"בעניין, עבירות הנגזרות מן העבירה המושלמת הקבועה בסעיף 2 לחוק, כגון ניסיון סיוע או שידול, מהוות אף הן "מעשה עבירה על חוק זה" לצורך חילוט (ראו גם: סעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977). לפיכך, בין אם תאמר כי המעשים שביצע המערער עולים כדי עבירה מושלמת על סעיף 2 לחוק, כעמדתו של חברי, ובין אם הם עולים כדי ניסיון בלבד, כפי שהעירו שניים משופטי בית המשפט המחוזי בפסק דינם, מוסמך היה בית משפט השלום להורות על חילוט רובה הציד של המערער" (עניין חאג' יחיא, פסקה 2 לחוות דעתה של השופטת חיות).

לא נעלם מעיני כי בהחלטתו הנ"ל מתייחס בימ"ש העליון לחוק הכניסה לישראל, ואולם אף שם- מקיש בימ"ש מעניין אחר שנדון כאמור ברע"פ 1161/04 מחמוד חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 21.4.05) שעסק אף הוא בחוק אחר (להגנת חיית הבר) בו מוגדרת עבירה מושלמת בין היתר גם כעבירת ניסיון, כל זאת על הרקע הפרשני שהתווה המחוקק בסעיף 34 לחוק העונשין שלעיל.

על כן, לא מצאתי כי בעניינו של חוק איסור הלבנת הון יש מקום לפרשנות אחרת, באופן שיחריג אותו לגבי עבירות ניסיון.

אדרבא- חומרת העבירות בחוק זה הינה כה קשה, והאינטרס הציבורי המונח בבסיסו כה מהותי, עד שחומרתן של עבירות אלה (כמו גם האינטרס הציבורי שלצידן) לא פוחתת כהוא זה רק בשל היותן בגדר ניסיון שלא השתכלל לכדי עבירה מושלמת, כפי שמדגימות נסיבותיו של כתב האישום שבפניי.

ודוק: יש בנקיטת לשון המחוקק בסעיף 21 לחוק הנ"ל לפיה חל אף לגבי רכוש שיועד לביצוע עבירה, כדי להצביע על מצב דברים בו הרכוש לא שימש בסופו של יום לעבירה הלכה למעשה, כשגם אותו ביקש המחוקק לחסות בחוק, ועל כן די כי הרכוש "יועד" לכך, דוגמת סיטואציה של ניסיון לבצע את העבירה אף אם לא מומש ייעודו זה.

בעניינו משיגים המבקשים כנגד תפיסתם של רכב מסוג מזראטי (מבקש 2), חשבון בנק של חברת "דילוקס לבניה והשקעות" (מבקש 1), וכן כנגד תפיסתם של רכב מסוג מרצדס ורכב מסוג סוזוקי ויטרה (מבקש 3), כסף מזומן ע"ס 54,500 ₪ ו-1000 אירו (מבקש 3), וכן מחשבים ומכשירי טלפון סלולריים (מבקש 3).

למותר לציין כי החוק אף מתיר כאמור חילוט "בשווי של רכוש" שנעברה בו העבירה, ששימש לביצוע העבירה שאפשר את ביצועה או שיועד לביצוע עבירה, כמו גם רכוש שהושג כשכר עבירה או כתוצאה מביצועה או שיועד לכך.

לא בכדי אפשר החוק חילוט השווי ברכוש אחר, ולא רק את הרכוש בעין, לאור מורכבותן של עבירות לפי חוק זה, והקושי להתחקות אחר הרכוש הרלוונטי, לא כל שכן במסכת מסועפת ומתוחכמת כפי שמתוארת בכתב האישום דנן.

וכך הובא לעניין זה בע"א 8679/06 ולדימיר חביץ' ו-233 אח' נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.12.2008).

"הסדר החילוט בחוק אינו מוגבל אך לרכוש עצמו שהוכם בפלילים, אלא חולש על כל מסת הנכסים של הנידון עד לשווי הרכוש המוכם. בכך יש כדי ליתן מענה למורכבות ולתחכום המאפיינים את עבירות הלבנת ההון. עבירות אלה עוסקות בהגדרתן בשלב מתקדם של שרשרת הפעולות העבריינית שבו הקניין המוחשי הקשור לעבירה מאבד מחשיבותו שכן הוא עשוי לשנות את צורתו או להיות קשה לזיהוי. בשלב זה, לא נותר אלא לרדת למסת הנכסים הכללית של הנידון כדי לאפשר את החילוט, אף אם אין בין הרכוש המחולט הספציפי לבין העבירה דבר."

למען הסר ספק, שווי זה יכול להילקח מרכוש אחר, כשר וחוקי שאינו קשור לעבירה, אולם שווה ערך לרכוש הקשור בה (ע"פ 2333/07 שלמה תענך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 12.7.10).

בנסיבות אלה, בכל הנוגע לחילוטם של הרכבים בבעלותו של מבקש 3, כמו גם הכספים במזומן שנתפסו ברשותו, לא נפל דופי, והוא מידתי ביחס לסכומי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עם זאת, מצאתי כי נוכח טענותיו של ב"כ חברת מימון ישיר הטוענת לזכות ברכב המרצדס, יש מקום להורות על תפיסת הרכב ע"י כונס הנכסים האמון על מכירות מסוג זה והשתכנעתי כי יהיה בידו ליעל את הליך המימוש, ככל שזה יידרש, ולהשיג תמורה מירבית, כל זאת כשאין מחלוקת כי בנסיבות אלה חברת מימון ישיר הינה נושה מובטחת ברכב זה, בדין קדימות למשיבה.

באופן דומה, אף בנוגע לתפוסים שענינם מכשור או מדיה אלקטרונית, דוגמת מחשבים או טלפונים ניידים- וודאי שאין מקום להשיבם למבקש 3, כשאלו כתב האישום בוצעו העבירות באמצעים אלה ומשמשים ראיות בהליך

המשפטי.

לעניין זה נכונה טענת המשיבה לפיה בימ"ש זה אסר על מבקש 3 במסגרת הליך המעצר כל שימוש באינטרנט ובאמצעים אלה במפורש כחלק מתנאי שחרורו (מ"ת 63719-03-17 פרו' עמ' 26, ש' 26-28).

אף בכל הנוגע לרכב המזארטי - לא מצאתי כי יש מקום לשחררו, הגם שהינו בבעלותו של מבקש 2, אביו של מבקש 1.

במסגרת הדיון בפני נחקר מבקש 2 על בסיס תצהיר שהגיש במסגרת ההליך, בנוגע לבעלות ברכב התפוס מסוג מזארטי.

מעדותו בבימ"ש עולה כי הינו בן 76, נוהג משנת 1963, וכי נכדו רכש עבורו את הרכב.

מעדותו עולה כי הגם שכיום הינו פנסיונר, הרי שמכר אדמות בשווי כ-10 מיליון ₪ והוא עוזר לילדיו ונכדיו על פי הצורך.

לטענת מבקש 2 הינו בעל בניין ומרכז מסחרי בו לנכד, המשמש כרופא, יש מספר עסקים, וכמו כן הנכד לווה ממנו כרבע מיליון ₪ שטרם הוחזרו לו.

בגין כל אלה - הוסכם בינו לבין הנכד כי ימסור לו את הרכב, ומבקש 2 יעביר לו את יתרת הכספים.

עם זאת, טען מבקש 2 כי ניירות העברת הכספים אינם ברשותו.

עוד טען כי הוא משלם את ביטוח הרכב ביחד עם אשתו של מבקש 1, גדיר אבו נאג'י, שביצעה את הביטוח על שמה ועל שמו.

גב' גדיר אבו נאג'י, הבעלים של פוליסת הביטוח של רכב המזארטי ואשתו של מבקש 1, העידה אף היא במסגרת ההליך וטענה כי היא נוהגת על רכב ג'יפ מסוג מרצדס (מ.ר 19-371-73) ולא על רכב נשוא הבקשה, וכי פוליסת הביטוח של הרכב הנדון היא על שמה.

לטענתה בבעלות המשפחה מספר רכבים, ובכל פעם נוהגת על רכב אחר, ובכלל זה- ביואיק, סובארו, מזארטי, 3 מסוג מרצדס וולוו, ולמרות שרק רכב מרצדס הנ"ל נקנה על ידה פוליסת הביטוח של כולם- על שמה.

עוד העידה כי למבקש 1 אין רכב וכי הוא נוהג ברכב שלה.

זאת ועוד, מעדותה עולה כי פוליסות הביטוח של כל הרכבים הנ"ל הינם על שמה, הואיל וזה מקנה הנחה כספית בביטוח כשסוכנת הביטוח הינה אחותו של מבקש 1.

גב' פטאנה אבו תאיה, אחותו של מבקש 1 וסוכנת הביטוח שביטחה את הרכבים הנ"ל, אישרה במסגרת ההליך, על בסיס תצהיר שהוגש מטעמה, כי הוסיפה את הגב' גדיר אבו נאג'י כבעלת פוליסות הביטוח לששת

הרכבים, הואיל והיא נהנית מהנחת העדר תביעות.

בכל הנוגע לרכב המזראטי העידה כי זה רשום ע"ש מבקש 2, נקנה ע"י הנכד טאמר, והביטוח הינו ע"ש גדיה, כיוון שהפרמיה שלה נמוכה משמעותית מזו של מבקש 2.

העדה שללה כי מדובר בהונאה של חברת הביטוח.

בנסיבות אלה, אין לקבל את הטענה כי יש להחזיר רכב זה לידי מבקש 2.

לא זו בלבד כי רכב זה נתפס הלכה למעשה בביתו של מבקש 1, אלא שבהתאם למזכר מאת רפ"ק שגיא חן, שצורף לתגובת המשיבה בהליך דנן - מבקש 1 נשאל במעמד זה האם הרכב שלו וענה בחיוב ואף סייע בהעלאתו על הגרר המשטרתי, וכך אף מבקש 2 שנכח במהלך החיפוש בבית וציין באוזני השוטר במפורשות כי הרכב רשום על שמו אך שייך למבקש 1.

לכך ניתן להוסיף את העובדה לפיה מהעדויות הנ"ל עולה כי ביטוח הרכב הינו ע"ש אשתו של מבקש 1, וכי נסיבות רכישת רכב זה ע"י מבקש 2 לוטות בערפל, כשלא הוצגו מסמכים המעידים אודות העברת הכספים והתשלום בגינו מטעמו כנטען.

יוער כי עדותה של גדיה לפיה למבקש 1 אין רכב, והוא נוהג על רכבה - חרף קיומם של מספר רכבי יוקרה רב בחצר הבית - מעוררת לכשעצמה חשד בדבר ניסיון להרחיקו ולטשטש קשר בינו לבין הרכב.

יש לציין כי בפסיקה נקבע כי מקום בו מדובר ברכוש בשליטתו של הנאשם אשר יש לו חזקה בו, אף אם הרכוש רשום על שמו של אחר, יחול סעיף 21 לחוק (ע"א 3343/05 **סנדבאד טאהא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 4.3.08).

לאור האמור, הרי שרכב זה מקיים את תנאיו של סעיף 21(ב) לחוק לפיו "רכושו של הנידון" יהא כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונו.

בכל הנוגע לתפיסת החשבון בבנק מרכנתיל בבעלות "דילוקס לבניה והשקעות" - הרי שהינה חברה בבעלות מבקש 1, והגם שמדובר בישות משפטית נפרדת - הרי שמדובר בכספים המצויים בחשבון בשליטתו ובהחזקתו של מבקש 1.

כל פרשנות אחרת תרוקן מתוכן את תכליותיו של חוק איסור הלבנת הון, באופן שיאפשר הברחת נכסים לחשבון החברה שיהווה "עיר מקלט" לרכוש - לבל יחולט.

חוקיות הצווים ומחדלי המשיבה

אין חולק כי באי הגשת רשימת הרכוש שחילוטו מבוקש במעמד הגשת כתב האישום, והגשתה של רשימה זו כחמישה חודשים לאחר מכן, חטאה המשיבה להוראות המחוקק בסעיף 21(ו) לחוק.

עם זאת, העובדה כי המחוקק מתיר תיקונו של כתב האישום ע"י הוספת רכוש נוסף שנמצא ושחילוטו מבוקש עד למועד גזר הדין -אף בלא צורך בקשת רשות מבימ"ש- מלמדת כי האינטרס הציבורי המונח בבסיס החילוט הינו רב ומשמעותי.

יתרה מכך, בנסיבות אלה, הגישה המשיבה בקשה לחילוט במעמד הגשת כתב האישום, הגם שאינה מפורטת (עמ' 14 לכתב האישום), ופירוט זה הוגש לבסוף כאמור גם אם בשיהוי, בחתימתה של פרליטת המחוז.

בנסיבות אלה, נוכח חומרת העבירות, היקפן, והסכומים המדוברים- גובר האינטרס הציבורי שבתפיסת הרכוש על פני זכות הקניין של המבקשים, לא כל שכן בכל הנוגע לפגמים דיוניים שנפלו בבקשה, כך שלא נאמר כי הפגם הפרוצדוראלי שנפל בהליך יביא לבטלותו.

8. לאור כל האמור דין הבקשות להחזרת התפוסים- להידחות, בכפוף להעברת רכב מסוג מרצדס שבבעלות מבקש 3 לכונס הנכסים כאמור.

9. החלטתי תשלח לצדדים באופן מיידי, ועל כן מתייתר הדיון הקבוע ליום 7.12.17.

10. ליידע הצדדים באופן מיידי (גם טלפונית).

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, בלשכתי,
בהעדר הצדדים.